

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25105/2023
22.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца „S-leasing“ д.о.о. Београд, чије је пуномоћник Ана Чегар, адвокат у ..., против туженог АА из ..., чије је пуномоћник Павле Срдић, адвокат у ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5732/22 од 25.01.2023. године, у седници одржаној 22.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5732/22 од 25.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 3735/17 од 23.12.2020. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован приговор месне ненадлежности Трећег основног суда у Београду. Ставом другим изреке укинута је решење о извршењу Основног суда у Пожеги, Судска јединица у Ариљу Ив бр. 408/13 од 14.05.2013. године, у обавезујућем делу у целини. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени, да му исплати износ од 2.316.266,34 динара, увећан за износ законске затезне камате од 08.03.2013. године до дана исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 232.700,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5732/22 од 25.01.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда, у ставу другом изреке. Преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 2.316.266,34 динара, са законском затезном каматом од 08.03.2013. године до исплате. Преиначено је решење о трошковима парничног поступка из става четвртог изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 422.282,00 динара, као и да му накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

-2-

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка пред другостепеним судом.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др. закон), Врховни суд је одлучио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју суд у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је у уговорном односу са тужиоцем по основу уговора о супсидијарном јемству за обавезу привредног друштва „DMB“ д.о.о. Аранђеловац, као главног дужника, по уговору о лизингу закљученом са тужиоцем. Над наведеним друштвом отворен је стечајни поступак, који је решењем Привредног суда у Ужицу Ст 113/10 од 03.06.2011. године и закључен.

Тужилац је Основном суду у Пожеги, Судска јединица у Ариљу, поднео предлог за извршење на основу веродостојне исправе – менице, ради наплате новчаног потраживања из уговора о јемству. Тужени је против решења о извршењу изјавио приговор, услед чега је то решење стављено ван снаге у делу у којем је одређено извршење, укинуте су све спроведене извршне радње, а поступак је настављен као поводом приговора против платног налога. У току поступка утврђено је да потраживање тужиоца према туженом, као супсидијарном јемцу, износи 2.316.266,34 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, применом одредаба чл. 997, 998, 1002. став 1. и 3. и члана 1004. став 1. Закона о облигационим односима, закључио да тужбени захтев није основан. Образложио је да се у конкретном случају ради о супсидијарном јемству, те да је за остваривање потраживања према туженом, као јемцу, неопходно да тужилац претходно писмено позове главног дужника да испуни своју обавезу, као и да своје потраживање пријави у стечајном поступку над главним дужником. Како тужилац није доказао да је позвао главног дужника да изврши обавезу из уговора, првостепени суд је нашао да тужбени захтев према туженом није основан.

Другостепени суд је заузео другачији правни став, закључивши да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, јер није применио одредбу члана 1004. став 2. Закона о облигационим односима. По оцени другостепеног суда, у конкретном случају главни дужник је био у стечају, па тужилац није имао обавезу да претходно позове главног дужника да испуни обавезу, већ је, без обзира на то што се ради о супсидијарном јемству, могао непосредно захтевати испуњење од туженог као јемца. Поред тога, другостепени суд се позвао и на одредбу члана 13. Општих услова пословања тужиоца као лизинг друштва, наводећи да је тужени потписао меницу, на основу које је

покренут извршни поступак, те да је као јемац дужан да измири обавезу према тужиоцу као меничном повериоцу. Полазећи од наведеног, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, обавезујући туженог да тужиоцу исплати износ од 2.316.266,34 динара са затезном каматом у складу са одредбом члана 277. Закона о облигационим односима.

Ревизија туженог није основана.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права, односно на повреду одредаба члана 1004. став 2. и члана 1007. став 1. Закона о облигационим односима.

Одредбом члана 1004. став 1. и 2. Закона о облигационим односима прописано је да се од јемца може захтевати испуњење обавезе тек након што је главни дужник не испуни у року одређеном у писменом позиву (супсидијарно јемство). Поверилац може тражити испуњење од јемца иако није пре тога позвао главног дужника на испуњење обавезе, ако је очигледно да се из средстава главног дужника не може остварити њено испуњење или ако је главни дужник пао под стечај. Одредбом члана 1007. став 1. истог закона прописано је да у случају стечаја главног дужника поверилац је дужан пријавити своје потраживање у стечају и о томе обавестити јемца, иначе одговара јемцу за штету коју би овај имао због тога.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања да је над главним дужником отворен стечајни поступак, правилно је другостепени суд применио одредбу члана 1004. став 2. Закона о облигационим односима, када је закључио да у конкретном случају поверилац није био у обавези да претходно писмено позове главног дужника на испуњење обавезе, већ је могао непосредно захтевати испуњење од туженог као јемца. Стога су неосновани ревизијски наводи да је изостанак таквог позива разлог за одбијање тужбеног захтева.

У погледу ревизијских навода који се односе на непријављивање потраживања у стечајном поступку над главним дужником, Врховни суд налази да они такође нису основани. Наиме, из цитиране одредбе члана 1007. став 1. Закона о облигационим односима јасно произлази да пропуст повериоца да пријави потраживање у стечајном поступку и да о томе обавести јемца не доводи до престанка потраживања нити до ослобађања јемца од обавезе, већ за последицу има одговорност повериоца за штету коју би јемац због тог пропуста претрпео. Суштина института јемства, па и супсидијарног, огледа се у обезбеђењу испуњења обавезе главног дужника, при чему јемац преузима ризик инсолвентности главног дужника. У ситуацији када је главни дужник у стечају, тај ризик је већ наступио, па закон управо из тог разлога предвиђа могућност непосредног обраћања повериоца јемцу. Сходно томе, непријављивање потраживања у стечајном поступку не чини тужиоца преклудираним у односу на јемца, нити утиче на само постојање и доспелост обавезе јемца, већ може бити од значаја само у погледу евентуалне накнаде штете, под условом да је таква штета настала и да је доказана, што у овом поступку тужени не истиче.

Ревизијски наводи којима се оспорава образложење другостепеног суда у погледу примене меничних правила о наплати потраживања нису од утицаја на

-4-

правилност побијане одлуке. Ово стога што је пред нижестепеним судовима спор између парничних странака расправљен у складу са садржином материјалноправног односа који је заснован уговором о јемству, због чега сама обавеза по меници која је служила као средство обезбеђења испуњења јемчеве обавезе није од значаја на пресуђење у овој правној ствари.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које ревизијски суд пази по службеној дужности, Врховни суд је, применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић